

Životopis paní Václavy Buriánové

Václava Buriánová, rozená Roskotová, se narodila 14.9. 1928 v Benátkách nad Jizerou. Ač je pokřtěná Václava, nikdo jí jinak neřekne než Vendulka..

Její rodiče Marie a Václav byli členové Tělocvičné jednoty Sokol Benátky nad Jizerou, a proto i jejich druhorozená dcera Václava se vydala touto cestou. Členkou Sokola se stala už ve 4 letech a s nucenými přestávkami způsobených politickou situací, je jí až doposud.

Dědeček Václav Svoboda bojoval za 1. světové války v legiích, domů se však již nevrátil, jeho jméno je vyryto na Památníku padlých v benáteckém zámeckém parku.

Maminka Marie cvičila na Všesokolském sletě v roce 1932 a v roce 1938 už cvičila i paní Václava.

Během 2. druhé světové války studovala paní Vendulka dvouletou nástavbu na Obchodní akademii v Mladé Boleslavi. V těchto válečných letech měli studenti opravdu ztížené podmínky, protože v prostorách budovy Obchodní akademie byl umístěn lazaret, proto studenti byli rozmístěni v různých boleslavských školách a ve školách v okolí. Paní Vendulka tak chodila do Základní školy v Debři, kde se střídali s tamějšími žáky a měli tak střídavě dopolední nebo odpolední školu, což s sebou přinášelo komplikace v podobě dopravy, kdy paní Vendulka musela v zimním období chodit z Benátek pěšky na 5 km vzdálenou vlakovou stanici na Chrástě. Mnohdy se tak z odpolední školy vracela až před 22. hodinou.

Po studiích pracovala jako účetní v letech 1944-1946 v krejčovském salónu paní Najmannové, kde si nechávala šít tzv. lepší klientela z celého okresu Mladá Boleslav, Prahy a Krnova na Moravě.

V letech 1946-1950 pracovala v Účetní a revizní kanceláři Hampejz, kde získala spoustu zkušeností ve svém oboru. Po likvidaci všech soukromých podnikatelů pak pracovala v Komunálních službách města Mladá Boleslav.

V roce 1950 se také provdala za Josefa Buriána. V roce 1954 se jim narodila dcera Lenka a o šest let později dcera Jana.

Prvorozená dcera Lenka šla ve šlépějích rodičů, a to jak ve dráze účetnické, tak co se týče Sokola a společně s benáteckým Sokolem vystoupí na Všesokolském sletu na přelomu června a července 2024.

Po 2.světové válce, ihned jakmile byl Sokol obnoven, se opět znovu zapojila. Nesmazatelnou vzpomínkou se stal rok 1948, kdy při defilé účastníků 11. všesokolského sletu před Rudolfinem, když průvod procházel kolem čestných hostů na tribuně, kde již stál komunistický prezident Klement Gottwald, tak se všichni účastníci obrátili čelem od tribuny a tím dali najevo jasný názor na začínající komunistickou diktaturu.

V roce 1956 již byl Sokol opět zakázán, tentokrát nikoliv nacisty, ale komunisty.

V roce 1957 doznávaly události z roku 1956, týkající se mimo jiné studentské rezoluce. Po 20. sjezdu komunistické strany Sovětského svazu, kde N. Chruščov promluvil o kultu osobnosti, byli komunisté u nás informováni o této prudké změně na uzavřených schůzích, na veřejnosti se o výsledcích sjezdu přísně mlčelo. Díky Ladislavu Němcovi, v té době kandidátu strany, se studenti 4. ročníku chemie Matematickofyzikální fakulty v Praze o celé věci dozvěděli a rozhodli se sestavit rezoluci požadující změny ve veřejném životě i u nás. Text byl ostatně dost opatrný, nepožadoval změnu systému, jen žádal, aby se ekonomické a politické problémy probíraly s lidmi ještě před jejich zavedením, aby tisk a média objektivně informovaly o dění u nás i v zahraničí, aby se zbytečně nepoklonkovalo všemu ze Sovětského svazu, aby se např. na konci dne každodenně nehrála v rozhlase sovětská hymna spolu s československou, aby se ve výuce neupřednostňoval marxismus, zvláště pak aby se nebiflovaly Dějiny Všesvazové komunistické strany (bolševiků). Rezoluci kolegové L. Němce rozšířili i na jiných vysokých školách a nakonec svolali veřejnou ročníkovou schůzi, na které M. Heyrovský rezoluci přečetl. Na schůzi poslaly svého zástupce i vyšší stranické složky.

Paní Vendulka rezoluci obdržela k přečtení od pana Jana Beneše- zaměstnance oddělení Dopravy z Okresního národního výboru, pak ji dala přečíst panu Andrejskovi z vodáren, s tím, aby ji po přečtení roztrhal. U soudu pak paní Václava trvala na tom, že ji nikomu nedala a že ji roztrhala.

Na základě udání, že byla s textem seznámena a že jej dala dále, byla v roce 1957 zadržena, uvězněna a s celou skupinou dalších lidí odsouzena. Paní Václava dostala 3 měsíce nepodmíněně. Vězení absolvovala ve věznici na Pankráci. Manžel po tu dobu neměl žádné zprávy a tříletou dceru hlídala

babička. Po týdnu ve vyšetřovací vazbě byla přemístěna do cely pro odsouzené, kde jich trest vykonávalo šest vězenkyň. Cela byla bez postelí, jen s matracemi, na cele byla s vězeňkyněmi různého věku i rasové příslušnosti. Z politických důvodů tam nebyl nikdo. Na této cele měly už vězenkyně k dispozici i umyvadlo, sprchovat se mohly jednou za 14 dní. Po týdnu pobytu byla paní Václava zařazena do práce v konzervárnách Mochov, kam dojížděly nákladním autem a každý večer po návratu byl vždy nástup na dvoře, kde probíhala jmenovitá kontrola a mužští dozorcí byli dle slov paní Vendulky dost neurvalí a často jim vyhrožovali, že kdyby byl rok 1948, tak že by viděly. Na pracovišti se setkala i s vězeňkyněmi, které už byly nejméně pět let zavřené a čekal je ještě trest až ve výši 15 let. Dokonce za svou práci v mochovských konzervárnách dostala i finanční odměnu, kterou po propuštění použila na úhrady cesty domů.

Paní Vendulka byla propuštěna v rámci amnestie prezidenta Antonína Novotného 14 dní před vypršením trestu.

V roce 1969 se její starší dcera Lenka hlásila rovněž na Obchodní akademii, naštěstí byla přijata bez problému. V obtížnější situaci se ocitla druhorozená dcera Jana, která v roce 1975 měla již u svého jména poznámku, že i přes vynikající prospěch ze základní školy, tak nepřijímat- nevyhovující třídní původ. Nakonec (samozřejmě na něčí přímluvu) na gymnázium přijata byla.

Po listopadu 1989 spolu s dalšími benáteckými sokoly-pamětníky obnovili benáteckou sokolskou jednotu. Byla znovu obnovena Česká obec sokolská a republikové župy. Benátky spadají pod Župu Fugnerovu. Manžel paní Vendulky se stal na dlouhé roky hospodářem jednoty, neboť i on se celý život věnoval účetnictví. Paní Vendulka byla jednatelkou.

Nyní už předala žezlo dalším, ale aktivní členkou zůstává stále a i přes svůj pokročilý věk chodí dokonce jednou týdně pořád cvičit. A tak je paní Vendulka skutečně příkladem toho, že sokolské heslo- ve zdravém těle, zdravý duch, platí i v dnešní moderní a přetechnizované době.

Ještě jedna taková zajímavost na závěr, že je paní Vendulka s hnutím Sokol propojena opravdu intenzivně svědčí i název ulice, ve které její rodiče postavili jednopatrovou vilku. Ulice totiž nese název Tyršova, více než příznačné.